

човѣкъ продължава да плаче и да иска храна. И до днесъ още Богъ, като нѣжна майка, се грижи за него и му доставя необходимата храна. Нѣма нѣщо, което човѣкъ да е пожелалъ и да не го е получилъ. Всичко е дадено на човѣка, както родителитѣ даватъ на децата, докато сж въ училище. Щомъ свършатъ училището, тѣ се явяватъ като кандидати за учители, въ първоначални училища, или въ гимназии, споредъ образованието, което сж получили.

Сегашнитѣ хора мислятъ, че сж силни, учени, добри. За да разбератъ, какви сж, тѣ трѣбва да правятъ опити, да се познаятъ. Ако е въпросъ за сила, нека силниятъ по мисълъ се опита чрезъ мисълта си да спре духането на вѣтъра, или валенето на дъжда, да разпрѣсне облацитѣ. Че може да се говори на вѣтъра, ние имаме примѣръ за това. Когато бѣше съ ученицитѣ си въ ладията, Христосъ заспа, но въ това време буря се яви на морето. Ученицитѣ се уплашиха и събудиха Христа. — Не се плашете, каза Христосъ. Той съсрѣдоточи мисълта си, и вѣтърътъ преста на. Христосъ разбираше езика на вѣтъра и се разговаряше съ него. Вѣтърътъ слуша само онзи, който го обича, който служи на Бога въ Духъ и Истина, който е силенъ и любящъ. Когато човѣкъ говори на природата въ името на истината, тя го слуша. Казано е въ Писанието: „Възлюбилъ си истината въ човѣка“. Който живѣе въ истината, само той може да постиг-